

Arrest

nr. 200 662 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juni 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn stiefvader, die de Nederlandse nationaliteit bezit. Op 28 november 2015 beslist de burgemeester van de gemeente Herentals tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 14 december 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn stiefvader. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat hij zijn geboorteakte, een huwelijksakte van zijn moeder en stiefvader, een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden en een OCMW-attest heeft overgelegd en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: “(b)ewijs van inkomsten van de referentiepersoon adhv: Arbeidscontract en 4 recente loonfiches”. Uit een fax van 14 maart 2016 van de gemeentelijk ambtenaar van Herentals blijkt dat de verzoeker loonstroken van zijn stiefvader voor de maanden december 2015, januari 2016 en februari 2016 heeft ingediend.

Op 10 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing aantekent bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt bij arrest met nummer 178 414 op 25 november 2016 verworpen.

1.3. Op 10 maart 2017 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn stiefvader. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat hij zijn geboorteakte en de huwelijksakte van diens moeder en stiefvader voorlegde. Verzoeker diende loonstroken in van zijn stiefvader voor de maanden december 2016, januari 2017 en februari 2017, een bewijs van aansluiting bij een mutualiteit, een attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem met betrekking tot de afwezigheid van enig onroerend goed of zakelijk recht in zijne hoofde, een verklaring van de Directe Belastingen over de afwezigheid van inkomsten in het jaar 2014, een verklaring van het OCMW dat hij geen financiële steun ontving, een competentierapport Opleiding gevolgd door verzoeker van 11 januari 2017, attesten van de RVA van 30 november 2016, 22 december 2016, 28 oktober 2016 en 11 januari 2017 betreffende de gevolgde opleidingen en bewijzen van financiële steun in het verleden.

1.4. Op 5 september 2017, met kennisgeving op 11 september 2017, beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.03.2017 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): R. C.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 29.03.1986

Geboorteplaats: P.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2015 naar België kwam teneinde zich bij zijn moeder en zijn Nederlandse stiefvader te vestigen. Op 29.06.2015 diende betrokkene een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn stiefvader, met de Nederlandse nationaliteit. Op 28.11.2015 besliste de burgemeester van de gemeente Herentals tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 14.12.2015 diende betrokkene een tweede

aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon. Op 10.06.2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr.178414 van 25 november 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. Betrokkene gaf geen gevolg aan de voornoemde bevelen om het grondgebied te verlaten en diende op 10.03.2017 een derde aanvraag in, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn stiefvader.

Betrokkene is ouder dan eenentwintig jaar en dient dus ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine op het moment dat betrokkene verzoekt om hereniging met de referentiepersoon

Betrokkene legde volgende stukken voor als bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon

☐ Bewijs van CM-lidmaatschap op naam van betrokkene dd 10.03.2017

☐ Verklaring van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (GLIS), Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB) opgesteld op 27.07.2015 waarin gesteld wordt dat onderzoek in de openbare registers niet heeft uitgewezen dat enig onroerend goed of enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan betrokkene. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in het land van herkomst. Dergelijk attest is stilzwijgend over een eventueel roerend vermogen die betrokkene er mogelijkwerwijze kende en toont dus niet afdoende aan dat betrokkene effectief onvermogen was in zijn land van herkomst.

Verklaring van de Inspekteur der Direkte Belastingen, ondertekent door de bewaarder te Paramaribo dd 18.01.2017 dat betrokkene in het jaar 2014 over geen inkomen beschikte. Er dient opgemerkt te worden dat deze verklaring enkel slaat op het jaar 2014 en dat de geldigheidsduur van de verklaring bovendien slechts zes maanden bedraagt na dagtekening van de verklaring. Bijgevolg toont deze verklaring onvoldoende betrokkene zijn onvermogen qua inkomsten aan in zijn land van herkomst.

☐ Geldtransfers betreffende de periode mei 2005 tot september 2014 vanwege betrokkene zijn moeder en de referentiepersoon aan betrokkene in zijn herkomstland opdat hij in Suriname zou kunnen studeren; Verklaring Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur, Lerarenopleiding Beroepsopleiding Lobo TVET Teacher Training college dd 13.01.2017 te Paramaribo waarin verklaard wordt dat betrokkene van oktober 2011 tot augustus 2014 als student (Werktuigbouwkunde) ingeschreven was op de Lerarenopleiding Beroepsonderwijs (LOBO) : daar waar betrokkene hiermee wenst aan te tonen dat hij in het verleden student was en dankzij de hulp van zijn ouders kon studeren dient opgemerkt te worden dat deze documenten onvoldoende recent zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien bewees betrokkene in het kader van de huidige aanvraag onvoldoende dat hij in het verleden in zijn land van herkomst effectief onvermogen was qua inkomsten en dat hij derhalve noodzakelijkerwijze aangewezen was op de financiële en/of materiële steun van de referentiepersoon om er in zijn basisbehoeften te voorzien.

☐ Competentierapport Opleiding competentierapport – Onderhoudselektricien – CC Brigand Herentals dd 11.01.2017 waaruit blijkt dat betrokkene een opleiding volgde als onderhoudselektriciën; Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, Aanwezigheidsattesten dd. 28.10.2016; 30.11.2016; 22.12.2016 en 11.01.2017; Beëindiging van een beroepsopleiding of Instapstage dd 11.01.2017

☐ Verklaring van het OCMW Herentals dat betrokkene geen leefloon of financiële steun ontvangt of ontvangen heeft van het OCMW dd 14.03.2017

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel of materieel ten laste was van de referentiepersoon tot op het moment van de aanvraag, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine en tot op heden, een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in de periode augustus 2015 tot juni 2016 ononderbroken zelf tewerkgesteld was in België. Aangezien betrokkene in deze periode een inkomen had en zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien, kan niet gesteld worden dat hij in die periode effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 02.07.2015, 17.12.2015 en 14.03.2017 geregistreerd staat op het adres van de referentiepersoon en bij hem en zijn moeder inwoont. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel aan:

"(...)

EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van art. 40bis van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven

Dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen dat hij ten laste is van zijn bloedverwant in opgaande lijn.

Art. 50 § 2 6° bepaalt het volgende:

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult*

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Verzoeker verwijst voor een interpretatie naar de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", waarin toelichting wordt gegeven bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG, namelijk de artikels In hoofdstuk 2.1.4 zet de Europese Commissie hierover de volgende richtsnoeren bij de interpretatie uiteen (eigen onderstreping)

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund² door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was².

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd⁴. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Dat zich derhalve de vraag opdringt of de geleverde stukken door verzoeker aantonen dat hij gesteund werd door zijn familie en twee of hij gezien zijn financiële en sociale toestand, materiële steun nodig had

om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij verzochten om hereniging met de EU-burger.

Dat verzoeker heeft voorgebracht dat hij niet beschikte over een onroerend goed, dat hij in het jaar voor zijn aankomst in het Rijk niet beschikte over inkomen.

Dat gedaagde voorhoudt dat dit niet voldoende zou zijn daar verzoeker niet aantoont dat hij niet over roerend vermogen beschikt. Dat verzoeker van mening is dat zulks werkelijk onredelijk is. Onmogelijk kan men verwachten van verzoeker een negatief bewijs te leveren van iets wat zelfs gedaagde zelf niet zou kunnen bewijzen mocht het gaan om zijn eigen persoon in België. Immers een vermogenskadaster is net zoals in België onbestaande in Suriname. Dat gedaagde zulks dan ook niet bloot kan beweren dat zulks een bewijs moet geleverd worden zonder enige vorm van verklaring wat zulks een bewijs dan zou zijn. Verwacht men dan een verklaring van elke bank actief in Suriname, een getuigenverklaring dat verzoeker geen geld onder zijn matras heeft liggen en geen spaarpotten meer heeft.

De motivering is op dit punt dan ook kennelijk onredelijk.

Wat betreft de verklaring van de Inspecteur der Direkte Belastingen kan gedaagde niet anders dan oordelen dat verzoeker in de periode 2014 voor zijn aankomst geen inkomsten had.

Bij de vraag of aan de afhankelijkheidsvoorwaarde is voldaan, moet in de eerste plaats worden beoordeeld of, gelet op deze persoonlijke omstandigheden, de financiële middelen van de familieleden het hun mogelijk maken om op het bestaansminimum te leven in het land waar zij normaal gesproken verblijven (AG Geelhoed in zaak C-I/05, Jia, punt 96).

Dat ook hier bezwaarlijk kan worden gesteld dat het niet gaat om een structurele afhankelijkheid zeer zeker in combinatie met de documenten die aantonen dat verzoeker student was en dat er regelmatige geldtransfers waren van de referentiepersoon naar verzoeker.

Het feit dat de verklaring maar zes maanden geldig zou na aftekening door de bewaarder heeft wellicht betrekking op interne zaken in Suriname en is dus niet pertinent ter afwijzing ervan. Het blijft immers een duidelijk bewijs dat verzoeker geen inkomsten had in 2014.

Tenslotte merkt verzoeker op dat het feit dat hij hier gewerkt heeft geenszins de beoordeling van huidige aanvraag in de weg staat. Immers de beoordeling dient te gebeuren op basis van situatie voor verzoeker in het gastland aankwam en niet nadien.

Dat gedaagde derhalve art. 40bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Dat zij ook de materiële motiveringplicht heeft geschonden daar de aangehaalde motieven deels kennelijk onredelijk zijn en deels eenvoudigweg onjuist zijn.

Dat de beslissing dient te worden geannuleerd."

2.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), samen met de materiële motiveringsplicht, beoogt aan te voeren.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het middel zal verder worden onderzocht in het licht van deze bepaling, die op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, het volgende bepaalde:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;(...)"

Artikel 50, §2, 6°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat verzoeker citeert, luidt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”

2.3. Aangezien de verzoeker ouder is dan 21 jaar, diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van zijn Nederlandse stiefvader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. De beoordeling of een bloedverwant in neergaande lijn al dan niet ten laste is van de persoon die hij wenst te vervoegen, is een feitenkwestie die een zekere appreciatie vergt van het bestuur.

Verzoeker stelt dat de bewijsvoering van het “ten laste” zijn vrij is en met elk passend middel mag bewezen worden, geval per geval dient beoordeeld te worden en een structurele afhankelijkheid moet bevatten en verwijst voor een interpretatie naar een mededeling van de Commissie over richtsnoeren terzake, dewelke hij citeert.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een dergelijke vrije bewijsvoering niet ontnemt en dat uit het citaat van verzoeker blijkt dat niet hoeft te worden onderzocht of bepaalde familieleden theoretisch in staat zijn zelf in hun onderhoud te voorzien (eigen onderlijning). *In casu* wordt er vastgesteld dat de bestreden beslissing dergelijke theoretische mogelijkheid niet onderzocht heeft, integendeel, zij stelt vast dat de verzoeker in de periode augustus 2015 tot juni 2016 een inkomen had en zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien, *in casu* overigens een niet determinerend motief.

Ter zake kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de arresten *Jia* (zaak C-1/05 van 9 januari 2007, §§ 35 en 37) en *Reyes* (zaak C-423/12 van 16 januari 2014). Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat “(...)bewees betrokkene in het kader van de huidige aanvraag onvoldoende dat hij in het verleden in zijn land van herkomst effectief onvermogen was qua inkomsten en dat hij derhalve noodzakelijkerwijze aangewezen was op de financiële en/of materiële steun van de referentiepersoon om er in zijn basisbehoeften te voorzien”

Dit motief volstaat om de aanvraag af te wijzen.

Verzoeker houdt voor dat hij het bewijs bijbracht dat hij niet over een onroerend goed beschikte en in het jaar voor zijn aankomst niet beschikte over een inkomen.

In de bestreden beslissing wordt (onder meer) overwogen dat de verklaring van het 'Management Instituut GLIS', ondertekend door de bewaarder te Paramaribo d.d. 27.07.2015, waarin wordt verklaard dat de verzoeker *"geen onroerende goederen bezit in het land van herkomst"*, niets zegt over het feit of de verzoeker over enig roerend vermogen beschikt zodat dit document niet afdoende aantoont dat de verzoeker effectief onvermogen was in het land van herkomst. Waar verzoeker stelt dat er geen vermogenskadaster bestaat in het herkomstland en hij onmogelijk een negatief bewijs kan leveren, wordt er vastgesteld dat de bestreden beslissing dit niet verlangt en in haar geheel dient gelezen te worden. Verzoeker brengt geen aanwijzing bij met betrekking tot diens financiële toestand behalve dat hij wat het jaar 2014 betreft over geen inkomen beschikte terwijl anderzijds wordt vastgesteld dat de geldtransfers tussen de moeder/stiefvader van verzoeker naar verzoeker slechts slaan op de periode mei 2005 en september 2014. Verzoeker was blijkens zijn overgemaakte stukken student tot augustus 2014. Geen bewijzen zijn overgemaakt over de maanden onmiddellijk volgend op de studies tot aan zijn komst in het Rijk, zoals de maanden oktober, november en december 2014. De bestreden beslissing kon kennelijk redelijk stellen dat verzoeker zijn onvermogen onvoldoende bewees nu het attest van onvermogen en de geldtransfers naar hem enkel de periode voor einde september 2014 betreffen. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat deze onvoldoende recent zijn.

De Raad wijst erop dat financiële onvermogenheid kan bewezen worden met elk passend middel, dat door de bestreden beslissing geen attest van een vermogenskadaster gevraagd wordt en dat financiële onvermogen aan de hand van andere bewijzen kunnen gestaafd worden, zoals overigens verzoeker bijbracht, *in casu* de verklaring van de inspecteur de directe belastingen, *in casu* evenwel enkel wat het jaar 2014 betreft, en slechts geldig is naar haar eigen zeggen ten belope van een periode van zes maanden.

Daarenboven wordt in rekening gebracht dat de verzoeker in de periode augustus 2015 tot juni 2016 ononderbroken tewerkgesteld is geweest in België, een inkomen had en zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien en in die periode niet afhankelijk was van de referentiepersoon. Uit de verwijzingen naar de rechtspraak in de voetnoten in het middel, kan niet worden afgeleid dat geen rekening zou mogen gehouden worden met de financiële onafhankelijkheid die verzoeker desgevallend toont na het indienen van de eerste aanvraag sedert diens komst naar België en voor het indienen van huidige aanvraag die aan de basis ligt van de bestreden beslissing. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, spreekt uitdrukkelijk van een tegenwoordige tijd: *"die te hunnen laste zijn"* (eigen onderlijning). Artikel 40bis van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat met het ten laste zijn na aankomst in België wordt rekening gehouden. Wat er ook van weze, deze kritiek is kritiek, gericht op een overtollig motief, zodat het niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker wijst op een *"structurele afhankelijkheid"*, kan de Raad enkel vaststellen dat deze niet blijkt uit de stukken die verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij. Zoals de bestreden beslissing stelt, werd het ten laste zijn recentelijk voor de eerste aanvraag en voor de komst in het Rijk voor de maanden oktober 2014, november 2014 en december 2014 niet afdoende aangetoond.

Aldus toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem voorgelegde stukken.

Er dient nog te worden gewezen op de kracht van gewijsde van het arrest, vernoemd in punt 1.2., van de Raad waar werd geoordeeld dat ook het motief van de toen bestreden beslissing (afwijzing tweede gezinsherenigingsaanvraag - zie punt 1.2.), dat *"hij "niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, zowel heden als in het land van oorsprong"* kennelijk redelijk is bevonden. De Raad oordeelde in dat arrest: *"De verzoeker betwist niet dat hij sedert 18 augustus 2015 regelmatig aan het werk is via interim. Evenmin betwist hij de vaststelling in de bestreden beslissing dat de door hem overgelegde verklaring van het Management Instituut GLIS niets zegt over het feit dat hij "al dan niet enig inkomen had in het land van origine", en dus niet afdoende aantoont dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst. De verzoeker stelt dat hij in het verleden student was in zijn geboorteland en dankzij de hulp van zijn ouders kon studeren, wat hij bewezen acht door de voorgelegde documenten van geldtransfers voor de periode van mei 2005 tot en met september 2014. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs dat hij in zijn land van herkomst voor zulke lange periode gestudeerd heeft. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk*

onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem voorgelegde stukken. Waar hij nog stelt dat men moeilijk kan stellen dat de bewijzen van de geldtransfers in de periode van mei 2005 tot en met september 2014 zijn opgemaakt “pour les besoins de la cause”, wordt er op gewezen dat dit nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld, zodat de kritiek niet gericht is tegen de bestreden beslissing en dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring ervan. Aldus toont de verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat hij “niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, zowel heden als in het land van oorsprong”.

Ter terechtzitting gewezen op de kracht van gewijsde van dit arrest maakt de advocaat van verzoeker geen opmerking en bevestigt deze, op vraag van de Raad, dat effectief geen andere geldstortingen naar verzoeker werden overgemaakt dan deze overlegd ter gelegenheid van eerdere gezinsherenigingaanvragen.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet of van artikel 50, §2, 6°, van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN